Просять нас і ждуть. І коли не марно
Награвали ми, коли рік і більше
Житиме наш спів.— на латинський голос
Грай мені, ліро!
На Лесбосі вперше озвався спів твій*:
Там Алкей, співець і невтомний воїн,
Як пригонить часом на вогкий берег
Човен розбитий,-
На твоїй струні Афродіту славив,
Славив Вакха й Муз, пустуна Ерота
Й Ліка-хлопчака темнооку вроду
Й кучері чорні.
Феба дивний дар, на бенкетах Зевса
Всім бажаний гість і в трудах щоденних
Пільга й супокій — на моє благання —
Ліро, озвися.
[* Горацій дивиться аа себе як на спадкоємця славних лесбоських поетів — Алкея і Сапфо.]